

**SHARI
LAPENA**

**VIIMEINEN
PISARA**

Suomentanut Paula Takio



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The End of Her*

Copyright © 2020 by 1742145 Ontario Limited
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48378-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024



Pilarille

PROLOGI

10.1.2009
CREEMORE, COLORADO

Lunta on satanut paljon ja armotta kaksi päivää peräkkäin eikä pyry näytä laantumisen merkkejä. On pätkähullua lähteä liikenteeseen. Aurat ovat kuitenkin töissä, Lindsey rauhoittelee itseään. Hän katselee synkkänä ulos ikkunasta ja tuntee olonsa levottomaksi, kuin olisi ansassa. Hän on jumissa täällä vuorten saartamassa Coloradon pikkukaupungissa 45 kilometriä Denverin keskustasta. Jumissa loputtoman lumisateen keskellä. Lumi tekee kaikesta niin hiljaista. Joskus tämä hiljaisuus saa hänet haluamaan huutaa.

Hänen aviomiehensä tulee pikkuruiseen ja täyteen ahdettuun olohuoneeseen Lindseyn selän taakse. He ovat kalustaneet kotinsa halvalla: kiikkeriä kirjahyllyjä pitävät kasassa vain ruuvit.

”Onko kaikki valmista?” Patrick kysyy, kun Lindsey kääntyy katsomaan häntä käsiään valtavan raskausmahan päällä lepuuttaen. He kohtelevat toisiaan yhä varoen edellisillan riidan jälkeen.

Lindseystä on ihanaa päästä pois täältä, missä hän tuntee olevansa täydellisen eristyksissä. Oli lunta tai ei, he lähtevät Lindseyn äidin ja siskon luo Grand Junctioniin pariksi päiväksi, leppeämpään ilmastoon. Laukut on pakattu ja ne odottavat jo ovelta. Lindsey haluaa kiihkeästi oman perheensä huomaa – hän janoaa kovasti kaipaamaansa seuraa ja huolenpitoa. Hän ei ollut arvannut, että tämä olisi niin rankkaa. Hän aikoo käydä tutuissa kahviloissa ja tavata ystäviä, jotka on jättänyt taakseen. Kaikki hymyilisivät ja huudahtelisivat, miten iso maha hänellä onkaan, ja halusivat koskea sitä. Kaikki olisivat innoissaan syntävästä vauvasta. Lindseylle tulisi parempi mieli. Parempi mieli kaiken suhteen. Sen jälkeen hän kykenisi ajattelemaan paluuta tänne.

Tai sitten hän jää Grand Junctioniin.

”Ryhdyn lapioimaan autoa esiin”, Patrick sanoo ja pukee kengät ja ulkotakin. Hän panee vielä hatun päähän ja käsineet käteen ja sanoo: ”Lämmitän auton valmiiksi.”

Lindsey nyökkää ja kääntyy taas katsomaan ulos ikkunasta.

1

ELOKUU 2018 AYLESFORD, NEW YORK

Hanna Bright laskee pienen Teddy-pojan vauvakeinuun talon kuistilla ja istuu lukemaan romaania. Päivästä on tulossa kuuma, mutta vielä aamulla kuistilla on miellyttävää, kun aurinko ei paahda suoraan. Hän huomaa kaksi autoa tien toisella puolella vähän edempänä olevan talon pihassa. Talo on myynnissä: joku on varmaan katsomassa sitä.

Hanna uppoutuu kirjaansa, mutta katsahtaa vähän ajan päästä ylös aistiessaan liikettä tiellä. Tanakka pukumies, jonka Hanna tunnistaa kiinteistönvälittäjäksi, seisoo talon pihatiellä juttelemassa naisen kanssa. Hanna katsoo kaksikkoa ja miettii ohimennen, mahtaako nainen olla tosiaikeissa. Talo on ollut myynnissä vasta vähän aikaa, ja tämä on haluttua asuinalueita.

Hanna arvelee, että talo käy nopeasti kaupaksi. Hän toivoo, että siihen tulisi nuori perhe – hän toivoo kovasti kavereita puoli-vuotiaalle Teddyille. Suoraan heitä vastapäätä asuvat nelikuiset kaksoset, ja Hanna on ystäväystynyt heidän tosi mukavan äitinsä Stephanien kanssa. Tuo nainen näyttää olevan yksin – mukana ei ole aviomiestä eikä lapsia.

Vielä yksi kädenpuristus ja nainen kääntyy kohti autoaan. Tielle tultuaan hän vilkaisee kuistilla istuvaa Hannaa ja seisautuu. Hannan yllätykseksi hän ylittää tien ja kävelee kohti heidän taloan. Mitähän hän mahtaa haluta, Hanna pohtii.

”Hei!” nainen tervehtii ystävällisellä äänellä.

Hannan silmiin nainen on vähän yli kolmenkymmenen ja erittäin viehättävä. Hänellä on hartiapituiset vaaleat hiukset, hyvä kroppa ja kateutta herättävä olemus. Hanna vilkaisee pikaisesti, että Teddy on rauhallinen, nousee ja laskeutuu portaat kuistilta. ”Hei! Voinko auttaa jotenkin?” hän kysyy kohteliaasti.

”Kävin katsomassa tuota taloa tien toisella puolella”, nainen selittää ja kävelee heidän taloan kohti. Hanna menee vastaan, varjostaa silmiä kädellään. ”Haittaako, jos kyselen vähän tästä naapurustosta?” nainen kysyy.

Nainen on siis ostoaikeissa tosissaan, Hanna ajattelee ja tuntee lievää pettymystä. ”Ei tietenkään haittaa”, hän sanoo.

”Olen mieheni kanssa kiinnostunut muuttamaan tänne – onko tämä hyvä alue lapsia ajatellen? Mitä mieltä olet?” Nainen nyökkää kohti kuistin vauvakeinua ja hymyilee. ”Huomaan, että sinulla on pikkuinen.”

Hannan asenne muuttuu heti myötämieliseksi ja hän kuvaillee naapureita innokkaasti. Voihan tuo nainen olla jo raskaana, se vain ei vielä näy.

Jutustelun päätteeksi nainen kiittelee ja lähtee autolleen. Hanna tajuaa, ettei kysynyt naisen nimeä. Ei voi mitään. Sen ehtii kyllä kuulla, jos hän ostaa naapuritalon. Jokin kalvaa mie-

len sopukoissa, mutta hän ei oikein tiedä, mikä. Teddy alkaa itkeä, joten Hanna nostaa vauvan syliinsä ja tajuaa, mikä häntä jäi vaivaamaan. Naisella ei ollut sormusta. Ehkä sillä ei ole väliä – monet ihmiset perustavat nykyään perheen menemättä naimisiin, mutta nainen oli kyllä puhunut aviomiehestä. Kuka käy katsomassa taloa ilman puolisoaan?

Stephanie Kilgour on pannut yläkerrassa kaksoset pinnasänkyihinsä nukkumaan päiväunia. Nyt hän istuu olohuoneen sohvalla hetkeksi, nojaa taaksepäin ja sulkee silmät. Hän on niin väsynyt, ettei aina tiedä, onnistuuko nousemaan, kun lapset alkavat itkeä hänen peräänsä aamukuudelta. Mikään tai kukaan ei ollut valmistanut häntä tähän.

Hän rentoutuu hetken ja antaa uupuneen kehonsa vajota sohvaa vasten, pää painuu raskaana tyynyihin. Hän antaa lihastensa mennä aivan veltoiksi. Jos hän ei ole varovainen, hän saattaa nukahtaa istualleen. Se ei olisi hyvä – kaksoset nukkuvat vain puolisen tuntia aamupäivällä, ja niin lyhyen unipätkän jälkeen hänen olisi vaikea herätä taas, joten se ei ole vaivan arvoista. Hän saa leponsa kaksosten pitempien päiväunien aikaan iltapäivällä.

Kaksostytöt Emma ja Jackie ovat parasta, mitä Stephanien elämässä on. Hän ei kuitenkaan ollut osannut odottaa, että äitiys olisi näin raskasta. Hän ei tiennyt, millaisen veron se vaatisi häneltä sekä fyysisesti että henkisesti. Pitkittänyt unenpuute alkaa vaikuttaa. Hänen tuttunsa, jotka tiesivät hänen odottavan kaksosia – hän ei ollut salannut sitä – olivat vitsailleet siitä, että kaikesta tulisi kaksin verroin raskaampaa. Stephanie oli vain hymyillyt, riemuinnut raskaudestaan ja ollut sisimmässään omahyväinen siitä, miten hyvinvoiva oli ja miten kepeästi hänen kehonsa otti muutokset.

Stephanie oli aina ollut hieman kontrollifriikki, joten hän oli laatinut synnytyssuunnitelman huolellisesti, halunnut kaiken menevän juuri oikein. Hän ei ollut niin ylimielinen, että

olisi kuvitellut pärjäävänsä ilman lääkinnällistä kivunlievitystä, mutta hän halusi kuitenkin synnyttää alakautta, vaikka synnyttäisikin kaksoset.

Synnytyshuoneessa suunnitelman sai kuitenkin saman tien heittää romukoppaan. Stephanien kaksi vauvaa olivat kärsineet ja hänelle tehtiin hätäsektio. Rauhoittavan musiikin, himmentettyjen valojen ja harkitun hengittelyn tilalle tuli piippailevia laitteita, romahtavia sydämkäyriä, touhukkaita sairaanhoitajia ja lääkäreitä ja kiireinen kärräys leikkaussaliin. Hän muistaa aviomiehensä Patrickin pitämässä häntä kädestä kasvot pelosta kalpeina. Hänellä oli kova hätä, kun vauvat vietiin kiireisesti tehosastolle ennen kuin hän sai heitä edes syliinsä, mutta sen lisäksi kirkkaimpana hänen muistoissaan on kouristuksenomainen hytinä ja pahoinvointi synnytyksen jälkeen. Onneksi vauvoilla oli lopulta kaikki hyvin – he olivat terveitä ja hyvänpainoisia.

Aluksi oli vaikeaa olla tuntematta pettymystä, kun kamppaili unen vähäisyyden kanssa, sektiohaava oli kipeä ja kahden vauvan imettäminen hankalaa ja tuntui, että muuta ei ehtinytkään... Ensimmäiset pari viikkoa kaksosten syntymän jälkeen olivat Stephanien elämän raskaimpia. Pian vauvojen imeytys alkoi sujua, mutta Stephanie muistelee usein, miten kova stressi sektiosta tulikaan – kaikille. *Aina ei voi valita*, hän muistuttaa itseään. Tärkeintä on, että hän ja tytöt ovat kunnossa. Nyt Stephanieta huvittaa muistella, miten sinisilmäinen hän oli ollut ennen synnytystä. On harhaa kuvitella hallitsevansa mitään.

Sitten seurasi koliikki... Vauvat eivät nukkuneet alun alkaenkaan kovin hyvin, ja noin kuuden viikon kohdalla tilanne paheni entisestään. Vauvat itkivät ja olivat levottomia eivätkä nukahtaneet millään. Lastenlääkäri Prashad rauhoitteli, että tilanne luultavasti paranisi kolmen kuukauden kohdalla. Siitä oli yli kuukausi eikä mikään ollut muuttunut paremmaksi. Nykyään Stephanie – ja Patrick – toimivat puhtaasti tahdonvoiman varassa. He eivät olleet nukkuneet kunnolla kertaakaan kaksos-

ten syntymän jälkeen. Levoton häärääminen alkoi aina varhain illalla ja jatkui noin kahteen aamuyöllä. Sitten vauvat heräsivät taas kuudelta. Ainoa sana, joka Stephanielle tästä kaikesta tuli mieleen, oli *julmaa*.

Nyt Stephanien hengitys hidastuu ja hetkessä hän nukkuu kuin tukki.

Yhtäkkiä korvia raastava ääni – kova, säälimätön *piip, piip, piip* – säpsäyttää Stephanien hereille. Hän tuntee olonsa sekavaksi, ja ajatukset ovat yhtä mössöä. Palohälytin ujeltaa – talossa on savua – hän haistaa sen. Hän ryntää pystyyn silmät kauhusta suurina. Savu tulee keittiöstä. Hän on hetken lamaantunut, mutta muistaa yläkerrassa olevat kaksoset ja juoksee sitten keittiöön. Liedellä on paistinpannu, joka on liekeissä. Stephanie seisoo ovelta mykistyneenä, koska ei muista laisinkaan aloitaneensa ruoanlaittoa. Hän astuu äkkiä keittiöön ja hapuilee hätäisesti lieden vierustan yläkaapista sammutinta. Hädissään hän ei muista, miten se toimii. Hän katsoo tulta; liekit ovat jo korkeat ja nuolevat kattoa, joka ei kuitenkaan ole vielä syttynyt. Hän kuulee liekkien huminan ja kuumuus on miltei sietämätöntä. Hänen sydämensä hakkaa, kun hän ei hetkeen tiedä, mitä tehdä. Pitäisikö hänen pysyä tässä ja hukata kallisarvoisia sekunteja yrittäen keksiä, miten sammutin toimii, vai juosta yläkertaan vauvojen luo? Ehtisikö hän edes saada vauvoja turvaan? Pitäisikö ensin soittaa hätänumeroon? Yhtäkkiä hänelle kirkastuu, miten tulee toimia – hän kiskaisee alakaapin auki ja ottaa sieltä metallisen kannen, jonka sujauttaa paistinpannun päälle. Kun tuli ei saa happea, se tukahtuu ja sammuu nopeasti. Hän ottaa patakintaan ja kääntää keittolevyn kytkimestä sammuksiin.

Stephanie lysähtää helpotuksesta. Keittiössä haisee savu. Hänen silmiään kirvelee ja niihin nousee kyyneliä, ja hän nojautuu kaapistoa vasten vapisten nyt, kun vaara on ohi. Palohälytin ulvoo yhä, mutta ääni ei tule keittiöstä, Stephanie yhtäkkiä

tajuua – se tulee yläkerrasta. Hän käynnistää liesituulettimen, avaa pesualtaan yläpuolella olevan ikkunan ja juoksee yläkertaan. Hänen täytyy ottaa jakkara makuuhuoneesta ylettääkseen aulan ujeltavaan palohälyttimeen. Viimein hän saa sen hiljennemään, kädet täristen. Yhtäkkisessä hiljaisuudessa hän erottaa vauvojen kitinän, kun hälytin on saanut heidätkin hereille ja säikähtämään.

Stephanie kiiruhtaa lastenhuoneeseen ja hyssyttelee vauvoja... Hän nostaa vauvat syliinsä yksitellen, rauhoittaa heitä, suutelee pehmoisia poskia. Nyt vauvat eivät enää nukahda, he käyvät liian kierroksilla. Hän vie ensin Jackien ja sitten Emman alakertaan olohuoneen leikkikehään ja antaa sinne lasten lempileluja. Sitten hän palaa keittiöön.

Ilma on kirkastunut, mutta savu haisee yhä. Hän tuijottaa liedellä olevaa paistinpannaa kuin se olisi jotain kammottavaa. Hän ottaa patakintaan ja nostaa kantta. Näyttää siltä, että pannulla oli vain öljyä. Oliko hän aikeissa paistaa jotakin? Hän ei muista. Miten hän oli saattanut panna pannun liedelle, unohtaa sen täysin ja antaa itsensä vaipua uneen? Hän säikähtää ajatellessaan, miten nopeasti tuli olisi voinut levitä.

Hän on yhä poissa tolaltaan, kun hän palaa olohuoneeseen ja istuu lattiamatolle selkä sohvaa vasten, painaa molempia vauvoja syliinsä. Hän suutelee vauvojen pehmeitä päälakia, silittelee poskia ja pidättelee kyyneleitään. ”Anteeksi, anteeksi kauheasti...” hän kuiskuttelee.

Hänen täytyy muistaa pyytää Patrickia tarkistamaan keittiön palohälytin, kun tämä tulee illalla töistä kotiin.

2

Maanantaina heti lounaan jälkeen Stephanie tuijottaa tyhjin katsein lastenlääkärin vastaanoton seinää, silmät uupumuksesta lasittuneina. Edellinen yö oli ollut erityisen vaikea. Kaksoset ovat yhä vyötettyinä tuplavaunuihinsa ja kiemurtelevat niissä. Se on helpoin keino pitää heidät aisoissa. Stephanie toivoo, ettei lääkäri viivyttelä kovin paljon pitempään. Sen Stephanie on äitiydestä oppinut näin ensimmäisellä kerralla, että ajoitus on kaiken a ja o. Hän toivoo tyttöjen pysyvän hereillä riittävän pitkään, että he eivät nukahda kesken vastaanoton vaan vasta autossa lyhyellä matkalla kotiin. Hän voi kotona kantaa heidät nukkuvina sisälle jatkamaan iltapäivän unia, yhden kerrallaan, toinen voi odottaa lukitussa autossa, kun hän kantaa toisen sisälle...

Ovi aukeaa äkisti ja tohtori Prashad hymyilee hänelle. Stephanie tietää, että Prashadilla itselläänkin on lapsia, hän siis ymmärtää, millaista tämä on, vaikkei hänellä olekaan kaksosia.

”Miten teillä jaksellaan?” tohtori kysyy empaattisesti.

Saahan sitä kysyä. Stephanie ei ollut varannut aikaa, mutta tämä ei ole ensimmäinen ennalta ilmoittamaton käynti.

”Ei kovin hyvin”, Stephanie myöntää ja hymyilee huterasti. Hän tuntee, miten silmiin tulvahtaa heti kyyneliä. Hitto. Miksi vähäisinkin empatian osoitus saa hänet nykyään itkemään? Johuu unen puutteesta, niin yksinkertaista se on. Jos hän ei pian saa nukkua kunnolla, hän menee sekaisin.

Hän vilkaisee vauvojaan.

Tohtori Prashad katsoo häntä huolestuneena. ”Koliikki on tosi raskas asia kestää”, hän sanoo. ”En osaa edes kuvitella, milaista se on, kun sitä on kahdella vauvalla yhtä aikaa.”

”Yhtä helvettiä”, Stephanie myöntää laimeasti hymyillen. ”He aloittavat itkemisen seitsemän aikoihin illalla, ja sitä jatkuu yhteen tai kahteen yöllä. Joka. Ikinen. Ilta. Minä ja Patrick yritämme panna heitä vauvakeinuihin ja kestää itkua sen aikaa, että saamme hotkituksi edes jotain päivälliseksi. Sitten kierrämme olohuoneessa ympyrää vauvat sylissä tunti toisensa jälkeen.” Hän hieroo silmiään. ”Olen lukenut kaikki vauvojen hoito-oppaat, olemme kokeilleet kaikkea mahdollista, mutta mikään ei auta.” Hän epäröi. ”Oletko varma, että vauvoilla ei ole mitään sairautta? Mietin vain... Voiko olla, ettemme ole huomanneet jotakin?” Hän ei halua syyttää lääkäriä, mutta...

Lääkäri huokaisee ja sanoo: ”Vauvat ovat terveitä. Heille on tehty perusteelliset tarkastukset. Tiedän, ettei asiasta tee yhtään helpompaa se, että koliikkia ei vielä täysin ymmärretä, mutta voin luvata, että se menee joskus ohi.”

Stephanie kerää kaiken rohkeutensa ja kysyy: ”Milloin? Kuinka kauan tätä vielä kestää?” Hän kuulee uupumuksensa – jopa epätoivon – äänessään ja inhoaa itseään. Hän kuulostaa varsinaiselta vinkuiitalta, naiselta, joka ei pärjää. Hän inhoaa sellaisia. Hän on aina pärjännyt, vieläpä varsin hyvin.

Lääkäri pudistaa päätään. ”Sitä ei valitettavasti voi ennalta tietää. Yleensä se lakkaa varsin äkisti. He kasvavat vaiheen yli. Kuten olen ennenkin sanonut, useimmilla se loppuu kolmen kuukauden kohdalla, mutta voi se jatkua yhdeksänkin kuukau-

den ikään. En ole kuitenkaan koskaan kuullut kaksivuotiaasta, jolla enää olisi koliikkia.”

Stephanie ei pysty paljastamaan lääkärille, mikä sai hänet tulemaan tänne tänään. Hän oli ollut vähällä polttaa kotinsa miehensä työpäivän aikana. Patrick oli ollut poissa tolaltaan, kun hän oli kertonut vahingosta. Stephaniella ei ole mitään muistikuvaa paistinpannun laittamisesta liedelle. Mitä jos Prashad pitää häntä kelvottomana äitinä?

Hän ei tiedä, miksi vaivautui tulemaan. Ei lääkäri tietenkään pysty auttamaan – hän oli ladellut samat litaniat viime käynnillä. ”Teenkö minä jotakin väärin?” Stephanie kysyy, jokseenkin toivottomana.

”Et, ainakaan sen perusteella, mitä minulle kerrot. Olet kertonut, millaisia rutiineja noudatatte. Teet kaiken aivan oikein. Teillä on nyt vain huonoa onnea, ei se ole muusta kiinni.” Prashadin ääni muuttuu lempeämmäksi. ”Tämä menee ohi.” Stephanie nyökkää väsyneenä. ”Tärkeintä on, että huolehdit itsestäsi tänä raskaana aikana. Voiko kukaan tulla avuksi? Saatko lastenvahtia tai sukulaista hoitamaan lapsia yöksi – tai edes muutamaksi tunniksi – että saisit nukutuksi?”

”Kokeilimme sitä. En saanut nukutuksi metelissä.” Vauvojen tuskainen itku saa hänessä aikaan niin primitiivisen reaktion, että hän ei vain voi olla tekemättä mitään. Hän vilkaisee vauvoja. Kaksoset ovat vaunuissa rauhallisempina ja alkavat näyttää unisilta. Hänen täytyy lähteä pian, että ehtii saada lapset kotiin ja itsekin torakahtaa. Iltapäivän 2–3 tuntia ja neljä tuntia noin aamukahdesta aamukuuteen ovat hänen ainoat varmat unipätkänsä. Useimpina öinä hän lähettää nolona vastustelevan aviomiehensä nukkumaan keskiyöhön mennessä ja yrittää hoitaa työt yksinään, jotta Patrick jaksaisi mennä töihin ja olisi toimintakykyinen seuraavana päivänä.

Vastaanoton jälkeen Stephanie työntää vaunut ulos lääkäri-aseman ovesta ja auton luo tien laitaan. Hän panee vauvat auton

turvakaukaloihin ja miettii, onkohan hänen edes turvallista ajaa autoa – hänen reaktioaikansa on vaarallisen pitkä tällä hetkellä. Hän on niin väsynyt, että sen jälkeen, kun hän on kiinnittänyt vauvojen turvavyöt ja sulkenut auton takaovet, hän on vähällä ajaa tihensä panematta tuplarattaita kasaan ja pakkaamatta niitä auton tavaratilaan. Jeesus, hän ajattelee huomatessaan viime hetkellä vaunut tönöttämässä yksinään jalkakäytävällä. Siinä olisi mennyt tonni hukkaan. Ne eivät takuulla olisi olleet enää tallella siinä vaiheessa, kun hän olisi huomannut erheensä ja palannut niitä hakemaan. Nyt ryhdistäydyt, hän komentaa itseään.

Hän ajaa kymmenen minuutin matkan Aylesfordin keskustasta heidän mukavalle asuinalueelleen erityisen varovasti. Hän kääntyy kotitielle, ajaa pihaan ja pysäyttää auton. Hän vilkaisee taustapeiliin ja näkee, että vauvat ovat unessa. Luojan kiitos.

Hän tuo kaksoset sisälle ja laskee heidät pinnaasänkyihin. Kumpikin nukkuu sikeästi. Miksi he eivät voi nukkua näin illalla ja yöllä? Jos hän pakkaa itkevät vauvat autoon myöhään illalla ja ajellee ympäri kaupunkia, kunnes he ovat nukahtaneet, he heräävät heti, kun hän tuo heidät sisälle. Se on kaikkein tuskallisinta. Hän ei ole koskaan tuntenut oloaan niin avuttomaksi kuin pidellessään itkevää vauvaa – tai siis kahta itkevää vauvaa, jotka eivät millään rauhoitu.

Helpottuneena hän ottaa itkuhälyttimen ja menee makuuhuoneeseen. Hän ohittaa pesemättömien pyykkien keon kodinhoituhuoneen pyykkikorissa ja taas liian nopeasti täyttyneen vaipparoskiksen karmean löyhkän. Hän haluaa vain nukkua. Hän on kuullut, että pää voi mennä sekaisin, jos ei nuku tarpeeksi pitkään aikaan – silloin voi alkaa kuvitella kaikenlaista.

Kun hänen päänsä painuu tyynyä vasten, hän miettii taas, miksi ihmeessä keittiön palohälytin ei toiminut edellispäivänä. Patrick ei ollut löytänyt siitä vikaa. Sitten Stephanie on jo unessa.

3

Patrick Kilgour palaa toimistoon epäonnistuneen asiakastapaamisen jälkeen. Hän oli odottanut, että se menisi paremmin, mutta hän tuntuu menettäneen jotain loistostaan ja säteilystään. Patrick oli tuntenut liikekumppaninsa katseen nahoissaan esitelmän aikana. Niall oli katsonut häntä tui-masti jälkeinpäin. ”Koeta nyt vähän skarpata”, Niall oli sanonut ja kääntänyt selkensä.

Patrick lysähtää työtuoliinsa ja pyöräyttää sen ympäri katsoakseen ulos ikkunasta, silmät sumeina maisema ei rekisteröidy aivoihin: kaksi kaarisiltaa ylittää Hudsonjoen ja niiden taustalla häämöttävät etäisyydessä Catskillvuoret. Väsymys sattuu silmiin ja koko keho tuntuu jäykältä. Liian monta viikkoa on mennyt liian vähin unin, ja se vaatii veronsa. Ehkä hän voisi soittaa asiakkaalle, kunhan olisi paremmissa voimissa ja keskittyneempi.

Kello on neljä iltapäivällä ja silmäluomet tuntuvat raskailta. Hän rullaa takaisin pöydän ääreen ja katsoo kaipaavasti toimiston toisella seinustalla odottavaa nahkasohvaa, mutta keskittää sitten huomionsa tietokoneeseen. Hän löysää solmiota ja avaa paidan ylimmän napin. Täytyy saada töitä tehdyksi ennen kotiin menoa, koska siellä ei voi enää tehdä mitään.

Hän tarvitsee kofeiinia. Hän nousee ja menee aulaan hakemaan automaattista kahvin. Siellä on joku nainen odottamassa, pää painuksissa lehteä lukemassa. Patrick kiinnittää naiseen sivusilmällä huomiota – tämän profiliin ja vaaleisiin hiuksiin – ja katsoo tarkemmin. Onneksi haukankatseinen aulaemäntä Kerri ei ole pöytänsä ääressä tarkkailemassa. Patrick on jo kahviautomaatin luona ja selin naiseen. Nainen ei tunnu kiinnittävän häneen mitään huomiota.

Erica Voss. Patrick tunnistaisi naisen missä tahansa. Hänen näkemisensä saa Patrickissa aikaan epäuskon vihlaisun. Mitä tuo nainen täällä tekee? He ovat nähneet viimeksi yli yhdeksän vuotta sitten. Yhtäkkiä kaikki mennyt tulvahtaa mieleen.

Häntä ei enää nukuta: adrenaliinia ryöppyää vereen. Hän miettii, mitä mahtaa tapahtua, kun nainen nostaa katseensa lehdestään ja tunnistaa hänet.

Patrick kuulee Niallin tulevan aulaan. Patrick ei pääse palaamaan toimistoonsa naisen ohi huomaamatta. Hän kääntyy hitaasti. Nainen kohottaa katseensa ja vilkaisee häntä – ei vilautakaan merkiksi tunnistamisesta – ja nousee seisomaan, kääntyy kohti Niallia. Niall ojentaa käden tervehdykseen.

”Anteeksi – oletko joutunut odottamaan pitkään? Kerri ei näytä olevan työpöytänsä ääressä”, Niall sanoo. Sitten hän huomaa Patrickin kahviautomaatin lähellä. ”Minä olen Niall Foote ja tässä on yhtiökumppanini Patrick Kilgour”, hän esittelee ja elehtii Patrickiin päin.

Patrickin kurkkua kuivaa eikä hän pysty puhumaan. Hän pysyy paikoillaan eikä liikahtaa kättelemään naista. Hän väläyttää jäykän hymyn. Nainen ei näytä tunnistamisen merkkejä, mutta Patrickia se ei hämää. Nainen on parempi salaamaan sen, että on yllättynyt, kuin hän on. Patrick on aina ihaillut naisen itsekontrollia.

”Erica Voss tuli haastatteluun määräaikaista hallinnon assistentin paikkaa varten”, Niall selittää ja johdattaa naisen omaan

toimistoonsa, autuaan tietämättömänä Patrickin sisäisestä hädästä.

Patrick kuulee, että ovi sulkeutuu ja Niallin ääni vaimenee. Hän kääntyy takaisin kahviautomaattia päin, lisää maitoa ja sokeria kuppiinsa ja huomaa käsiensä vapisevan.

Mitä Erica Voss Aylesfordissa tekee? Viime tiedon mukaan hän asui Denverissä.

Patrick päättää lähteä kotiin aikaisemmin. Hän jättää kahvin pöydälle, ottaa salkkunsu työhuoneestaan ja lähtee.

Stephanie herää sikeästä unesta ulko-oven ääneen. Hetkeen hän ei hahmota, missä on. Hän katsoo yöpöydällä olevaa kelloa: se ei ole vielä edes puoli viisi. Hän nousee istumaan ja kuuntelee. Huoneessa on pimeää, verhot ovat kiinni. Hän kuulee liikettä alakerrasta. Hän vilkaisee itkuhälyttimen näyttöruutua: valot eivät vilku ja vauvat nukkuvat yhä.

Stephanie nousee vuoteesta. Päästä huimaa, kun hän nousee nopeasti. Väsymys ja matala verenpaine vaikuttavat niin. Hän menee hiljaa tasanteelle portaikon yläpäähän. Patrick seisoo portaiden juurella ja katsoo häneen. Stephanie ei tiedä, mistä on kyse, mutta mies vaikuttaa jotenkin oudolta. Ehkä se johtuu vain epätavallisen varhaisesta kotiinpaluusta.

”Herätinkö? Toivoin, etten herättäisi”, Patrick sanoo hiljaa.

”Mitä on tapahtunut?” Stephanie kysyy laskeutuessaan portaita.

”Ei mitään”, Patrick vastaa. ”Lähdin vain vähän aikaisemmin töistä, ei mitään ihmeellistä. Olen niin poikki.”

”Uskon”, Stephanie sanoo, menee Patrickin luo, haluaa miestä lämpimästi ja antaa suukon. ”Miten tapaaminen meni?”

Patrick kurtistaa kulmiaan ja kohauttaa olkapäitään, Stephanie tuntee sisimmässään empaattisen ailahduksen.

”Ei kovin kaksisesti”, Patrick myöntää.

Stephanie tietää, että Patrick on kamppaillut viime aikoina. Hän ei ole salannut sitä. Patrick on aina kertonut Stephanieille työasioistaan. Stephanie haluaa pysyä kärryillä: hän haluaa tietää kaiken.

Stephanie on huolissaan miehestään – arkkitehdillä ei ole varaa tehdä virheitä. Hänen täytyy olla tarkka yksityiskohdista, ja unen puute... Stephanie ajattelee, että heidän täytyy nyt vain selviytyä. Vauvat alkavat kyllä jossain vaiheessa nukkua, ja sitten hekin saavat taas nukkua, ja sitten kaikki on paremmin.

Stephanie katsoo miestänsä tarkemmin. Nyt hän huomaa, mikä on outoa: mies kiristelee leukaansa kuin olisi huolissaan. Hän näyttää lopen uupuneelta, kuten Stephaniekin, mutta pinnan alla kuplii jotain erikoista. ”Mikä hätänä? Vaikutat jotenkin kireältä”, Stephanie huomauttaa kepeästi.

”Vaikutanko?” Patrick kysyy. ”En minä ole kireä. Minä olin vain – vähän muissa maailmoissa tämänpäiväisessä tapaamisessa. En ollut oma energinen itseni. En tainnut tehdä kovin hyvää vaikutusta.” Hän kohauttaa olkapäitään. ”Olisi ehkä pitänyt mainita, että minulla on koliikista kärsivät kaksoiset kotona.” Nyt hänen äänensä kiristyy ja Stephanie tuntee nousevansa puolustuskannalle. Aivan kuin Patrick syyttäisi häntä. Stephanie yrittää olla reagoimatta, vetää syvään henkeä.

”Kuulehan”, Stephanie sanoo tauon jälkeen. ”Emme kumpikaan ole täysissä voimissamme juuri nyt. Olemme ihan poikki molemmat. Tälle ei nyt voi mitään. Kyllä me tästä selviämme.” Hän nostaa kädet Patrickin harteille, katsoo tätä tiukasti väsyneisiin silmiin. ”Kyllä kaikki vielä muuttuu paremmaksi.” Hän muistaa, miten pari yötä aiemmin Patrickin piti vakuuttaa hänelle samaa. Heidän on autettava ja kannateltava toisiaan. Sitä he ovat tehneet nämä pitkät ja vaikeat koliikkiviikot. Patrick nyökkää ja väläyttää Stephanien niin kovasti rakastaman hymyn.

Patrick antaa Stephanielle suukon ja sanoo: ”Tiedän.”

”Menepä sohvalle lepäämään ja sulje silmät hetkeksi. Minä aloitan ruoanlaiton ennen kuin vauvat heräävät.”

Stephanie menee keittiöön ja toimii ripeästi, koska vauvat heräävät pian. Kun hän vilkaisee hetken kuluttua olohuoneeseen odottaen näkevänsä aviomiehensä sikeässä unessa, hän huomaakin, että tämä on hereillä, tuijottaa kattoon. Sitten hän kuulee itkua ja karaisee itsensä vastaanottamaan edessä häämötävän pitkän ja rankan yön.

4

Kun Patrick aamulla menee töihin, hän avaa sähköpostin ja vilkaisee viestit. Hän jähmettyy. Hän on saanut viestin Erica Vossilta. Hänen sormensa jää paikoilleen, ei paina hiirtä. Hän miettii, poistaisiko sähköpostin lukematta, mutta ehkä se ei olisi viisasta. Hän klikkaa sen auki.

Hei, Patrick,

Taisi olla yllätys nähdä minut pitkästä aikaa.

Ajattelin kysäistä, tapaisimmeko, että voisimme jutella vanhojen aikojen muistoksi. Tulisitko drinkille kanssani?

Parhain terveisin,

Erica

Vaikuttaa harmittomalta, mutta Patrickille tulee epämurkkaava tunne. Hän antaisi mieluiten menneiden olla eikä kaivelisi niitä. Ei hän kuitenkaan voi jättää vastaamatta. Hän epäröi ja vastaa sitten.

Hei, Erica,

Voidaan nähdä drinkillä. Kylläpä maailma on pieni.

Patrick

Hän tuijottaa kirjoittamaansa vastausta pitkään ja miettii, onko tämä virhe. Sitten hän painaa ”lähetä”. Hän katsoo tietokoneen näyttöä hermostuneena monta minuuttia ja odottaa naisen vastausta. Ei kestä kauan.

Mahtavaa! Asun aika lähellä Newburghissa. Voisimme tavata töiden jälkeen vaikka Aylesfordissa, jos se sopii sinulle.

Erica

Patrickin vatsassa muljahtaa. Naisen pitäisi olla Denverissä. Mitä hän oikein touhuaa? Miksi hän tuli tänne Patrickin työpaikalle? Miksi hän haluaa tavata? Patrickin epämurkkaava tunne voimistuu.

Erica istuu Newburghissa asuntonsa olohuoneessa ja tuijottaa kannettavan tietokoneensa näyttöä, odottaa vastausta. Hän kuvittelee mielessään Patrickin juuri nyt, toimistossaan Bleeker Streetillä, komeat kasvot kauhistuneina. Miettimässä juuri tällä hetkellä, miten hänelle vastaisi.

Oli hauskaa nähdä mies työpaikallaan eilen ja tarkkailla, miten hän reagoi. Hän on yhtiökumppanina pienessä arkkitehtuuri-toimistossa, jolla on toimitilat hienon uuden liikerakennuksen viidennessä kerroksessa kaupungin keskustassa. Hänellä näyttää menevän hyvin. Erica se ei yllätä. Mies on aina ollut kunnianhimoinen. Patrick oli ilmiselvästi järkyttynyt hänet nähdessään.

He eivät ole puhuneet toisilleen yli yhdeksään vuoteen. Erica kääntää katseensa tietokoneen näytöltä hetkeksi ja vilkaisee niukasti sisustettua asuntoaan. Hän on vasta muuttanut tänne, ja sen huomaa. Hän kuulee kilahduksen ja katsoo näyttöä. Hän hymyilee.

Käykö Pilot kello viideltä? Se on Bristow Streetillä.

Patrick

Kuulostaa hyvältä. Nähdään siellä.

Erica

Erica oli varma, että Patrick ei torjuisi tapaamista. Heillä on liian paljon yhteistä historiaa. Erica pohtii, millainen mies on nykyään, onko hän muuttunut. Jotenkin hän epäilee, että ei.

Vähän ennen kello viittä Patrick lähtee toimistosta ja kävelee baariin kaupungin keskustan pienelle sivukadulle. Hän ei odota törmäävänsä siellä kehenkään tuttuun: Pilot on tämän alueen kulmakuppila, ei mikään hänelle tavanomainen laatuapaikka. Hän suoristaa solmiotaan hermostuneena, kun astuu sisälle baariin. Hän on tahallaan viisi minuuttia myöhässä. Hänen katseensa sinkoilee hämärässä ja etsii naista.

Patrick huomaa naisen nurkassa istumassa yksinään, hän juo olutta pullosta. Hän näyttää samalta kuin ennen, vaikkakaan ei yhtä langanlaihalla kuin aikaisemmin. Kaksikymppisenä nainen oli tyrmävä, luonnostaan vaaleahiuksinen, kauniit piirteet ja

virheetön iho. Hetken aikaa Patrick tuijottaa naista, joka kääntyy ja huomaa hänet ja näyttää jähmettyvän aloilleen.

Patrick nielaisee ja kävelee naista kohti. ”Erica”, hän sanoo pöydän ääreen saavuttuaan. Hän tunnistaa naisen parfyymin, jonka aavistus leijuu ilmassa – se on eksoottinen ja houkutteleva – ja se on sama tuoksu, mitä nainen käytti silloin vuosia sitten. Se on erikoista. Hetkeksi Patrick palaa mielessään Coloradoon, missä he kaikki istuvat lempibaarissaan, nauravat ja juovat olutta, he ovat nuoria ja koko elämä edessä. Lindsey istuu Patrickin vieressä kättä ylpeästi raskausmahallaan lepuuttaen, Erica katsomassa Patrickia pöydän toiselta puolelta.

”Patrick”, Erica vastaa, kun Patrick istuu häntä vastapäätä. ”Näytät hyvältä.”

Patrickia harmittaa, ettei hän hoksannut tilata olutta baaritiskiltä matkan varrelta, vaan joutuu nyt odottamaan, että joku tulisi ottamaan tilauksen. Hän hymyilee epävarmasti Ericalle, vaikka onkin kiusaantunut. Hän on tavallisesti taitava ihmisten kanssa, mutta tätä tilannetta hän ei osaa tulkita. Heidän pöydässään vallitsee vaivaantunut hiljaisuus. Tarjoilija näkee Patrickin ja tulee pöydän ääreen. Patrick muuttaa mieltään eikä haluakaan olutta vaan pyytää: ”Saisinko skottiviskin.” Hänen makunsa on muuttunut. Hän miettii, onko Ericankin, ja nainen on vain epäluuloinen tuoppien puhtaudesta tässä baarissa. Huomaako Erica, että Patrick on hermostunut? ”No... asut siis Newburghissa nykyään?”

”Joo. Muutin aika hiljattain. Denveristä. Kaipasin vähän muutosta elämään.”

Patrick nyökkää ja yrittää vaikuttaa kepeältä.

”Sinne on täältä lyhyt ajomatka”, Erica toteaa. ”Vain puoli tuntia.”

Patrick odottaa, mutta Erica ei paljasta enempää. ”Melkoinen sattuma”, hän sitten sanoo, ”että ilmestyit juuri minun työpaikkaani.”